

Prest Espen Dahlgren Doksrød

I dag, søndag 15. mars, døpes noen av våre konfirmanter i Havstein kirke. Her er prekenen fra dåpsgudstjenesten - en preken både til de få som fikk lov til å komme til kirken og til alle dere som ikke fikk komme i dag.

Da klarte ikke Josef lenger å legge bånd på seg for alle som sto omkring ham. Han ropte: «La alle gå ut herfra!» Dermed var det ingen andre sammen med ham da Josef lot brødrene sine få vite hvem han var. Han brast i gråt så høyt at egypterne hørte det, og faraos hus fikk høre om det. Så sa Josef til brødrene sine: «Jeg er Josef! Lever far ennå?» Men brødrene kunne ikke svare ham, for de sto skrekkslagne foran ham. Josef sa til dem: «Kom hit til meg!» De gikk bort til ham, og han sa:

Jeg er Josef, deres bror, som dere solgte til Egypt. Vær nå ikke nedslått og anklag ikke dere selv fordi dere solgte meg. Det var for å berge liv at Gud sendte meg foran dere. I to år har det vært hungersnød i landet, og i enda fem år skal det verken pløyes eller høstes. Men Gud sendte meg i forveien for å la dere bli en rest på jorden, slik at dere skal leve og mange bli berget. Så det var ikke dere som sendte meg hit, men Gud. Han satte meg til far for farao, til herre over hele hans hus og til hersker over hele Egypt. Skynd dere, dra opp til far og si: Så sier Josef, sønnen din: «Gud har satt meg til herre over hele Egypt. Kom ned til meg, og drøy ikke! Du skal få bo i Gosen og være nær meg, både du, barna og barnebarna dine, småfeet og storfeet ditt og alt du eier. Jeg skal sørge for deg der, for ennå kommer det fem år med hungersnød. Verken du eller ditt hus eller noen av dine skal lide nød.» Nå ser dere med egne øyne, både dere og min bror Benjamin, at det er jeg som taler til dere. Fortell far om all den ære og makt jeg har i Egypt, og om alt dere har sett. Skynd dere, kom hit ned med far. Så kastet han seg om halsen på Benjamin, broren sin, og gråt, og Benjamin gråt på skulderen hans. Han kysset alle brødrene sine og gråt med dem. Etter dette snakket brødrene med ham.

1. Mosebok 45, 1-15

Fortellingen om Josef i Det gamle testamentet er historien om et liv. Noen av dere har kanskje sett tegnefilmen "Josef - Drømmenes konge". Det er historien om den Josef teksten i dag handler om. Det var et liv fylt av dramatiske hendelser og tilfeldigheter som førte ham fra en forutsigbar tilværelse på bygda i Israel. Som en gutt i en brødrflokk på 12 ble Josef solgt som slave av sine egne brødre - og han havnet i Egypt. Midt i maktens sentrum kom han, og ble satt til å tjene en hoffmann i faraos eget hoff. Men så ble han satt i fengsel, uskyldig anklaget. I fengselet tydet han drømmer. Og da en av dem kom ut av fengselet og hørte at farao hadde hatt en drøm han ikke skjønnte tipset han farao om Josef. Da hadde Josef sittet i fengsel i minst to år. Og Josef tydet også farao sin drøm: Det skulle komme syv gode og syv magre år. Farao trodde på Josef og matlagene ble fylt opp. Josef selv ble en av de aller mektigste i Egypt, fordi han hadde reddet landet ved å spå hvordan det hele kom til å forløpe seg. Egypt var med det klare for dårlige avlinger, for de hadde gode matlagre. Men det var ikke Israel. Så når de dårlige avlingene kom dro Josef sine brødre, de som en gang

hadde kidnappet ham, til Egypt. Fra Israel til Egypt dro de for å skaffe mat. Og her kommer vi inn i historien, i dagens tekst: Han møter igjen sine brødre. Og det sinnet som kanskje en gang Josef hadde etter hver brødrene gjorde mot ham var borte. Han var så inderlig glad for å se igjen de som var hans nærmeste.

Det er en heftig fortelling. Et utrolig liv beskrives. En livshistorie med nedturer og oppturer. Slik enhver livshistorie er. For selv om høyst sannsynlig ikke noen av oss ender opp som noen drømmetyder som med det blir en av de mektigste personene i riket så vil vi definitivt alle oppleve overraskelser i livet. Positive som negative. Og Gud har lovet å være med oss i alt vi står i som mennesker. Men, og det er et viktig men: Å tro er ikke det samme som at alt går på skinner. Vi er lovet trofasthet, men vi er ikke lovet en idyllisk tilværelse.

Og nå er vi inne i en tid som er ulik alt annet vi har opplevd. Dagen i dag skulle egentlig være en utrolig stor fest! Vi skulle ha konfirmantdåp med fullsatt kirke, med feststemning, med glade og forventningsfulle mennesker som satt tett i tett i benkeradene. Men slik ble det ikke. Dette er en annerledes tid. Som kirke, som samfunn, som verden. Koronoaviruset preger oss alle. Hverdagen, det vi tenker på som kanskje det mest selvfølgelig i hele livet, er plutselig ikke her. Med oss har vi også urovekkende grafer, stadig nye tiltak for å begrense antall smittede så godt det lar seg gjøre, et tidsperspektiv vi ennå ikke kjenner fullt ut, men først og fremst: En uro for de vi er glad i, bekymringer over egen helse og kanskje også en følelse av maktesløshet.

Og allikevel: Med oss er Gud. I det gode. I det vonde. Vi er aldri alene. Vi er alltid i Guds hånd. Dåpen i dag forteller oss det. Den trofastheten fra Gud forsvinner aldri. Og særlig i tunge tider er det en så inderlig viktig påminnelse!

I dag bes litaniet. Det er mange bønner i den, for hele vårt liv. Den rommer hele vår tilværelse. Vi ber om at Gud skal gå med oss, vi ber om at ulykker og ødeleggelser ikke skal ramme oss. Vi ber om fred og samhold i alle land. Og ikke minst: Vi ber den fantastiske bønnen "Gjør vel mot dem som gjør ondt mot oss". Vi har ikke en tro vi gjør oss fortjent til. Vi har en tro vi kan ta imot. En betingelsesløs tro i kjærlighetens navn.

Og en dag så håper og tror vi at vi, slik som Josef, blir gjenforent med våre. Langt der fremme. Hos Gud.

Men før det skal vi ta del i den store dugnaden. Vi skal bli kvitt korona-viruset, og til det trenger vi alle gode krefter. Vi trenger helsepersonell som kan gå på jobb, vi trenger politikere og fagfolk som kan ta vanskelige og viktige avgjørelser på vegne av oss alle, og ikke minst: Vi trenger hverandre. Slik at vi kan gå ut av denne tiden å leve våre liv videre - liv som måtte være fylt opp av god forutsigbarhet, gode overraskelser og kjærlighet. Og da, og også nå, kan vi hvile i at Gud er med oss - uansett hvor vi er, hva vi gjør og hvordan vi har det.

I går skrev dikteren Hans Olav Mørk et dikt som minner oss om fremtiden vår. Om håpet vårt.

Vi skal møtes
når dette er over,
ved et bord i en smekkefull kafé,
i en kirke, i midtgangens vrimmel
mot Guds alter
og det som skal skje.
Vi skal feire
og synge og le.

Vi skal gi til hverandre
et løfte,
at vi møtes
når veien er gått.
Når det mørke og vonde
er bak oss,
når den prøven vi fikk,
er bestått,
skal vi dele det svar
vi har fått.

Men alt nå
vet vi svaret,
vi vet det.
Det å elske hverandre
er alt,
bære byrder
når en har for mye,
holde oppe
når noen har falt.
Til å elske,
til det
er vi kalt.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd, som var, er og blir én sann Gud fra evighet
til evighet.
Amen.

Espen, kapellan i Sverresborg menighet